№ 18. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1951 р. РІК ВИДАННЯ XI ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

За вказівками імперіалістів у Франкфурті на Майні створено так званий соціалістичний інтернаціонал. Цей інтернаціонал уже виявив себе вірним служакою американо-англійських паліїв війни.

СОЦІАЛІСТИЧНИЙ УНТЕРнаціонал

БАРАБАН ПІДВІВ

Мал. С. САМУМА

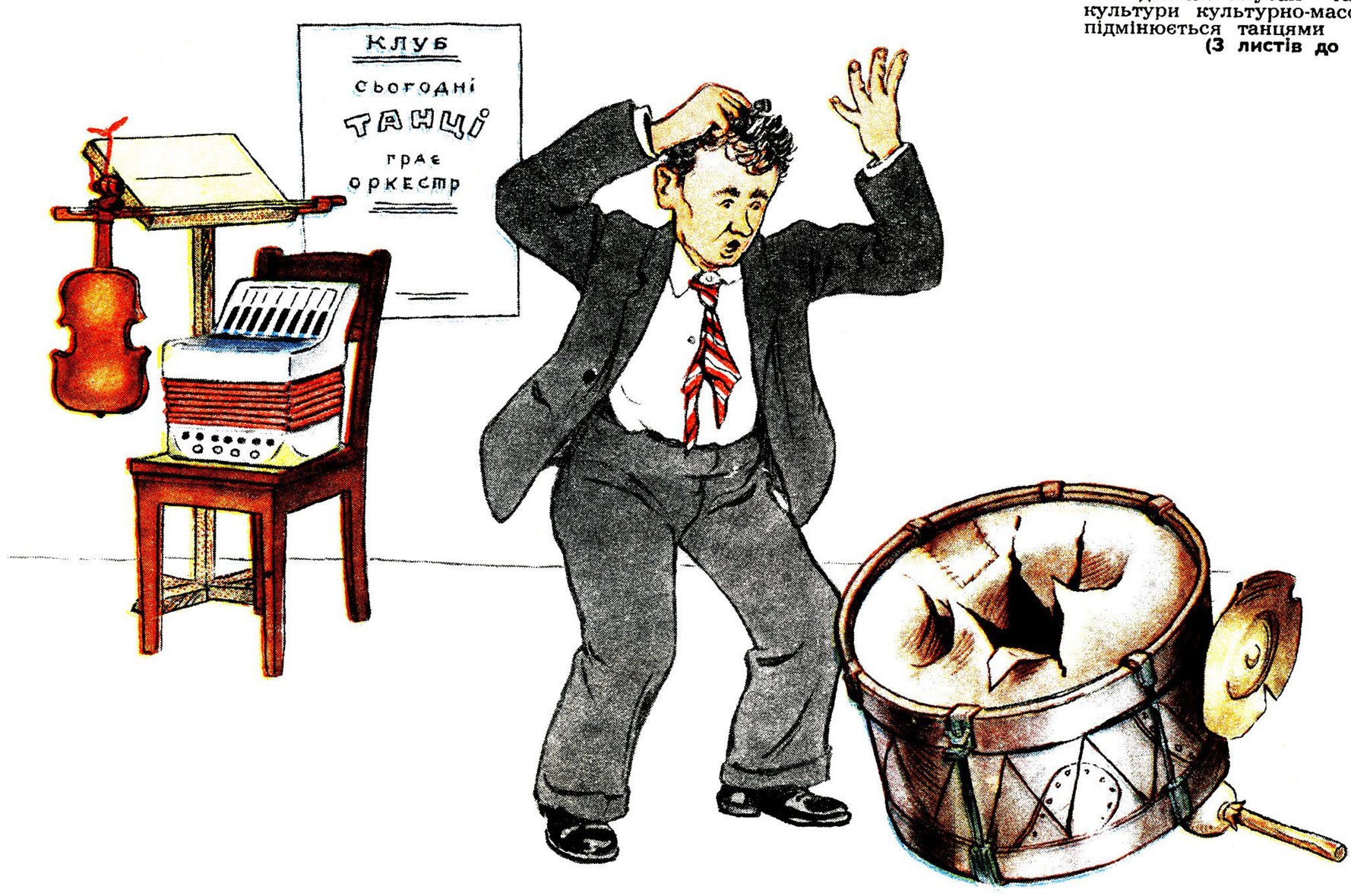

У деяких клубах та палацах культури культурно-масова робота підмінюється танцями до упаду. **(З листів до редакції).**

— Лопнув, клятий, зірвав мені всі культурно-масові заходи. Мало тебе били, шкура барабанська!..

Здоровенькі були!

Харківська область, Краснокутський район, Слобідська МТС. Директорові т. ЗАЇЦІ.

Здоровенькі були, товаришу Заїка!

У кодексі моралі всіх наших працівників, великих і малих, яким за родом служби своєї доводиться мати справу з листами, заявами й скаргами трудящих,— першою, найважливішою статтею є чуйність та принциповість. І це цілком природно, шановний товаришу Заїка. За кожним листом, що надходить у наші установи, за кожною заявою і скаргою стоять живі люди, а люди наші, як відомо, є найцінніш капіталом з усіх капіталів світу. Вищезгадана перша й найголовніша стаття кодексу моралі, шановний товаришу Заїка, гласить: надійшла до тебе заява, чи лист, чи скарга — не клади її в довгий ящик, негайно розглянь, розберись, порадь, вирішуй питання принципіально, добийся, щоб твоє рішення було не «фільчиною грамотою», а дійовим документом, за яким слідують конкретні діла і висновки.

На жаль, не всі наші працівники «внемлют властному гласу» цієї статті. Є ще в нас товариші, які тяжко грішать на формальне, бюрократичне ставлення до розгляду листів і скарг трудящих.

Факт. Колгоспники артілі «Батьківщина», Кельменецького району, Чернівецької області, поскаржились «Перцю», що завідувач районного шляхового відділу Дмитрієнко любить поласувати колгоспним добром. Одного разу Дмитрієнко приїхав у колгосп і з ходу, з льоту, мов шуліка, накинувся на птахоферму. Відрекомендувавши себе тут «старшим інспектором по карантину над курми», самозванець — курячий інспектор зловив 4 курки, взяв півкопи яєць і махнув додому.

Редакція надіслала листа начальникові обласного шляхового відділу т. Кулакову. Редакція була впевнена, що т. Кулаков відіб'є у Дмитрієнка охоту до бульйону з артільних курей, але її надіям не судилось збутися. Тов. Кулаков, виявляється, більше піклується про тонкі смаки свого підлеглого куролапа, ніж про цілість громадського добра. Щоб вигородити Дмитрієнка, т. Кулаков усе звалив на... їздового, що возив Дмитрієнка (як ще не на задні колеса його брички?!). Он хто, мовляв, зловмисник. Тов. Кулаков так і написав у відповідь на лист колгоспників:

«Зав. Кельменецким РДО тов. Дмитриенко лично не брал на птицеферме колхоза «Родина» ни курей, ни яиц: вина его состоит в том, что он присутствовал при этом случае, не пресек действий ездового Мельника Е. А., который действительно взял 4 курицы и 30 шт. яиц».

І далі:

«Поскольку тов. Дмитриенко фактически не принимал участия в отобрании у сторожа птицефермы кур и яиц — дело в отношении его ограничилось соответствующим внушением со стороны вышестоящих организаций».

І всьому кінець. І ділу вінець! І відповідь написана, і репутація ціла, і Дмитрієнко ситий!

Ще факт. Комуніст т. Очеретяний був під час жнив у Корсунь-Шевченківському й побачив, що при перевезенні хліба на заготпункт втрачається велика кількість зерна. «Втраченим хлібом, — писав т. Очеретяний, — можна прогодувати цілу дивізію солдатів. Вся дорога до заготпункту встелена добірним зерном і його поїдають горобці». Редакція відіслала листа у Корсунь-Шевченківський райвиконком для вжиття відповідних заходів. Замість того, щоб подякувати людині за критичне товариське зауваження, замість того, щоб припинити марнотратство народного добра, голова райвиконкому т. Скрипник і секретар т. Стрілець сотворили й прислали в «Перець» (копію — т. Очеретяному) таку обурливу, не достойну державних працівників, писульку:

«Відносно того, що розсипаним по дорозі зерном гр-н Очеретяний може прокормити цілу дивізію солдатів, можемо сказати, що справа дуже сумнівна тому, що... зерна нема на дорозі, очевидно визбирали оті самі горобці».

Очевидно, дорослі корсунь-шевченківські дотепники думали, що вони приголомшать своєю відповіддю усіх і вся і створять собі славу першорозрядних гумористів.

Не знаю, що в них вийде з претензією на першорозрядних гумористів, а от на першорозрядних бюрократів претендувати вони можуть по праву, по заслугах.

Але ще більше прав потрапити в цю категорію за вами, шановний товаришу Заїка. За вами пальма першості! Куди там тт. Скрипникові, Стрільцеві чи Кулакову. Хай підростуть!

Ось уже довгий час стукається до вас тракторист Іван Субота і чує одну і ту ж відповідь:

— Відчепись, нічого не вийде.

Субота внаслідок нещасного випадку втратив руку. Субота має право на пенсію, але пенсії він досі не одержує. Ви категорично відмовляєтесь засвідчити своїм підписом і печаткою МТС, що тракторист І. Субота став інвалідом на трудовому посту. Вам наказували видати такого документа, вас умовляли, вам писали з обласного управління сільського господарства, вас штурмували категоричними розпорядженнями з міністерства, а ви й вусом не ведете. Стоїте на своєму, як граніт-на скала.

— Відчепись, нічого не вийде!

Ні, вийде! Чуєте ви, першорозрядний бюрократе! За тракториста Суботу наш радянський закон!

Отже, вийде!

Запевняю од усього серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

НЕ З ЙОГО НОСОМ!

Грецький прем'єр Венізелос купив королеві Павлові в Сполучених Штатах розкішну риболовну яхту. Довідавшись про те, що куплена яхта — точнісінько така, як у Трумена, грецькі монархо-фашисти несказанно зраділи: знай, мовляв, наших!

Але радість їхня була затьмарена хазяйським окриком із американського посольства в Афінах.

За повідомленням канадської преси, янкі «звернули увагу грецького прем'єр-міністра на те, що яхта придбана за американські долари, відпущені на озброєння».

Грецькі лакеї від жаху пополотніли. Ошелешений король зразу ж відрікся від яхти, а Венізелос велів останню продати, бо, як він висловився, «трапилась помилка».

Отож і виходить: перехрести, Павле, свій ніс, щоб великий ріс, бо не з твоїм королівським носом їздити в розкішних яхтах!

АТЛАНТИЧНА РІВНІСТЬ

Західнонімецька газета «Нойє Рурцайтунг» публікує ставки денного утримання (в західнонімецьких марках), встановлені генералом Ейзенхауером для солдатів так званої «атлантичної армії». Ці ставки такі:

Американського	солдата	11,07 марки
Англійського	»	4,11
Голландського	»	3,19
Датського	»	1,00
Норвезького	»	0,63
Італійського	»	0,34
Французького	»	0,21

Куди бідному французькому рядовому до багатого американського! Француз у 50 разів дешевший. От що значить «атлантична рівність»!

Фотокарикатура Р. МАТУСЕВИЧА

Ватіканське кадило паліїв війни.

ЯК НАРОДЖУЮТЬСЯ УСМІШКИ

У редакції журналу «Гіп, гіп, Америка!» починається трудовий день.

До кабінету завідуючого відділом ілюстрацій входить фоторепортер Кітс і здає свій матеріал. Завідуючий відділом кілька хвилин мовчки розглядає знімки.

— Так і є! — нарешті бурчить він.— Суцільний брак. Що ви мені принесли? Це ж не молоді люди, а якісь свинопаси. Як вони одягнені!? Хто носить тепер таке взуття?

— Ви просили зняти групу щасливих людей, — несміливо зауважує Кітс, за яким у редакції давно вже закріпилося зловісне прізвисько: «невдаха».— На знімку — команда бейзболістів штату Канзас, яка щойно перемогла команду...

— К бісу бейзболістів! — рявкнув шеф.— Ви думаєте, для кого знімаєте? Наш журнал читають у Західній Європі, а ви мені підсовуєте якихсь неотесаних гангстерів! Погляньте на крайнього зліва: так і здається, що він зараз гаркне: «Гаманець або життя!» А це хто?

— Щаслива мати,— відповідає Кітс, проклинаючи в душі день і час свого народження.— Її син, багатонадійний юнак, що врятував дівчинку, яка потопала, єдину доньку учителя музики...

— Кітс, ви бездара,— вирікає завідуючий відділом.— Ця «щаслива мати» поперелякує всіх наших передплатників. Де ви її відкопали? Чи не в Гарлемі? У її синка така пика, ніби він збирається висадити в повітря Пентагон. Ні, Кітс, ви явно не на своєму місці.

Кітс мовчить. Завідуючий відділом кидає в рот нову гумову жуйку й продовжує:

— «Гіп, гіп, Америка!» — зарубайте собі на носі — передплачується солідними людьми. Вони хочуть бачити на сторінках нашого журналу бадьорих, життєрадісних людей, які живуть і роблять гроші з посмішкою на лиці. Посмішка — перша ознака справжнього американця. Наш лозунг: «Приступайте до ділової операції з посмішкою на лиці і в добре випрасованих штанях і ви обов'язково досягнете успіху!» На жаль, ви досі не зрозуміли напряму нашого журналу. Я бракую вашу роботу, Кітс. Добре, що я наказав Роджерсу зробити такі ж знімки. Учіться в нього, доки не пізно.

Завідуючий відділом розкриває папку і витягає звідти фото трьох молодих людей. Всі вони в елегантних костюмах і запаморочливих галстуках. Один з них читає книгу, другий грає на банджо, а третій, стоячи перед дзеркалом, поправляє свою зачіску. Всі троє посміхаються невідомо чому.

— Щаслива американська молодь,— коментує завідуючий відділом.— А ось щаслива мати. Полюбуйтесь. От як Роджерс уміє!

На другому знімку — молода красуня, з лицем, що побувало в руках умілого гримера. Примхливо заломивши намальовані брови, красуня стоїть біля колиски немовляти і, звичайно, усміхається...

— Зрозуміло? — ущипливо запитує шеф.

— Зрозуміло, сер,— відповідає Кітс, відчуваючи, як ворушиться в ньому пекуча заздрість до собрата по фотоапарату.

— Ото ж бо й воно. Ідіть і постарайтесь порозумнішати.

Вийшовши з кабінету, Кітс зустрічається в коридорі з Роджерсом.

— Хелло, Роджерс, — гукає Кітс. — Я тільки-но бачив твої останні знімки. Де ти роздобув отих трьох песиголовців?

— У ресторані «Зорі та смуги»,— скривився Роджерс.— Отой, що прилизується перед дзеркалом, відомий шулер. Останні — дрібнота, більярдні мазуни...

— А «щасливу матір»?

— Це ціла історія,— шепче Роджерс.— Сподіваюсь, ти нікому про це ні слова. Я познайомився з нею в «Спорт паласі», де вона служить хористкою. Гарненька дівчина, користується великим успіхом завдяки рекламі, за яку платить стариган Мак-Кенн, той, що торгує шлюбними й ворожбитськими автоматами... Її я швидко умовив позувати мені, але з дитиною було далеко важче. Я взяв немовля напрокат в однієї сім'ї під заставу в двісті доларів. А знімок я зробив в одному шикарному мебльовому магазині, де мені вибрали колиску, від якої не відмовився б і сам Рокфеллер. Колиску дали мені даром: все-таки реклама для магазина!

— Роджерс! — чути з кабінету завідуючого відділом ілюстрацій.

— Іду! — бадьоро відгукується фоторепортер.

А невдаха Кітс глибоко зітхає і, сердито грюкнувши дверима, виходить із редакції.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

У Києві на риночках...

На одному з київських базарів якийсь м'ясоруб дядя Миша ошукав Гната Григоровича Таранця з Кагарлика на Київщині.

Таранець привіз до Києва продавати м'ясо, а дядя Миша обрубав те м'ясо так, що... Але про це ми розкажемо нижче. Спочатку треба було знайти того «дядю», бо Гнат Григорович, видно, був такий обурений, що забув назвати в скарзі його прізвище.

Отож і пішли ми розшукувати того горезвісного рубаку по всіх київських базарах.

У КУТОЧКУ ВИДНО ТОЧКУ...

Великий, густий натовп відриває нас від землі, стискує в своїх обіймах і несе... Нарешті, ми опиняємось посередині Бесарабського ринку розхристані й пом'яті. Стаємо й оглядаємо ринок.

Ніде яблукові впасти. Ніде курці клюнути. Тільки в одному місці «клює». У куточку — видно точку. Вагову.

А в тій точці діє якийсь дядя, тільки не «Миша», а Марк Шаєвич Малинський. Сам касир, сам вагар,— сам один на весь базар! До його віконця тягнеться величезна черга. Одержують ваги, гирі, фартухи. Платять гроші, одержують квитанції. Кипить робота, бо без міри — нема віри. До кожного у Марка Шаєвича підхід індивідуальний: тому здачу забуде дати, тому квитанцію, тому се, тому те... Клює курочка по зерниночці. А чому клює? Тому, що тісно.

А тісно ось чому. Думали в міськторгвідділі, гадали, проектне завдання складали, затвердили його в міськвиконкомі і збудували базар так: навколо — химерні тини, якась сухоребра готика, а посередині — тіснота. Павільйон для м'яса чомусь не побудували, і тепер м'ясом торгують у зовсім непридатному, овочевому павільйоні. І тини решетоподібні, і фігурні хвірточки, і вся та робота — ні в тин, ні в ворота! Що купиш у цій колотнечі? Хіба що хрону до лимону!

Про розширення ринку міським і районними виконкомами винесено широкі постанови. Ухвалили віддати ринкові прилеглу територію гаража «Міськторгтрансу». Раз уже були прийшли робітники, щоб тин перенести. Як не схопиться тут директор гаража т. Сорокін, як не оголосить аврала, як не скомандує по радіо, як не гримне! Розвернулись його машини, підперли тин кузовами і закріпились на своїх давно зайнятих позиціях.

ПІД КУПОЛОМ РИНКУ

По цей бік ринок критий, по той бік — тісний, а посередині «М'ясоконтрольна станція № 6». Біля неї велика черга колгоспників, що привезли м'ясо продавати. Сидять вони просто неба на землі. Особливо бадьорий вигляд у тих, що привезли м'ясо ще звечора і не мають знайомих у столиці. Сиди собі та лічи зорі, дихай свіжим повітрям і любуйся виблискуючим на місяці куполом критого ринку.

Під тим куполом можна знайти всілякі організації — управління, контори, бази — від контори ювелірної фабрики аж до контори «Укртютюнмахортресту». І ще 16 приватних квартир можна знайти! Чого тут тільки не робиться, щоб колгоспний ринок не використовувався за прямим призначенням! Директор «Головунівермагу» т. Зубашич, наприклад, не пожалів навіть взуття запроторити у вологий підвал ринку...

...Всього надивилися ми на Бесарабці. Тільки дяді Миші не бачили... Тому вирішили пошукати його ще на Житньому.

НА СТОЛАХ І ПІД СТОЛАМИ

Спустилися на Поділ... Житній базар зустрів нас музикою й квітами. Базар радіофіковано. Та від музики він не попросторішав. Тіснота така ж, як і на Бесарабці. Але тут брудніше. І чистої води тут зовсім нема — на весь базар жодної колонки!

Біля головного входу столи буквально захаращені своєрідною продукцією: продають рамки, паперові квіти, паперові рушники, русалок і котиків, схожих на бегемотиків. Диву даєшся: хто дозволяє розповсюджувати ці шедеври халтури?

Столів для продажу продуктів на базарі дуже мало. Колгоспники розташовуються просто на лоні базару під великими оголошеннями: «Продавати з землі заборонено». Некомпетентній людині це смішно, а санітарний лікар, мабуть, до цього вже звик.

До речі, про санітарного лікаря. Яків Мойсейович Ройтман обслуговує Сінний, Повітрофлотський, Лук'янівський, Житній, Куренівський і Пущеводицький базари. Останні три постійно, а перші три тимчасово. Тут не тільки обгасати, а й облітати всі базари дня не вистачить... Тепер ясно, що санітарна медицина на базарах і справді безсила!

РОЗМОВИ-ПРОМОВИ

Була колись на Житньому базарі хороша м'ясоконтрольна станція з великим майданчиком біля неї. Та засів в її приміщенні трест Київгазбуд № 2. Сидить і хоч ти йому що!

Тепер станція міститься у тісному підвалі. А біля неї на вузькому тротуарі товпляться люди і ждуть, поки питання про м'ясоконтрольну станцію розв'яжуть подільські районні організації, міськрада, Міністерство сільського господарства та Міністерство торгівлі. Але поки що там про станцію тільки розмови точаться.

Обійшли ми всі м'ясні павільйони, але дяді Миші не знайшли.

Зате бачили «ходаків» — спекулянтів на ходу. По тому, що вони продають, можна судити, які товари одержала торгова сітка столиці.

Якими шляхами потрапили ці товари до рук спекулянтів — ми не знаємо. Хотіли спитати про це в міліції, але на Житньому базарі міліція, як кажуть, слідкує тільки за порядком, безпорядок її не обходить...

І пішли ми шукати дядю Мишу на Сінний базар.

НЕ ДАСИ — НЕ ПРОДАСИ!

М'ясоруб — центральна фігура на базарі. Він маг і чародій. Сокира в його спритних руках робить чудеса. Під її ударами навіть звичайні кістки стають «сахарними».

Таким чародійником є, зокрема, й дядя Миша. Той самий дядя Миша, який починає чародійничати, тільки відрубавши від туші кілька кілограмів м'яса, яке хазяїн повинен продати, а гроші рубщикові віддати.

А от т. Таранець не догадався так зробити й поплатився. Першого дня він продав із 151 кілограма тільки 16. «Ви ж бачите — я зайнятий» — огризався дядя, коли Гнат Григорович просив його порубати тушу. У перекладі на звичайну мову це значило: «Не підмажеш — не поїдеш... Не даси — не продаси!»

Увечері бувалі люди навчили Таранця, як йому вийти з біди. Вранці він моргнув дяді Миші, й зразу ж почалися чудеса. Насамперед м'ясоруб відпанахав од туші добрий шмат корейки і наказав: «Продаси по сімнадцять, а гроші мені». Після цього тушу було розрубано і скоро господар розпродав усе м'ясо.

Того ж дня дядя Миша одержав 6 кілограмів м'яса від уповноваженого колгоспу ім. Сталіна, В.-Дубечанського району. По 2 кілограми він дістав від т. Замкової з Макарівського району та від т. Шевченка з м. Жашкова й від багатьох інших. За день він нацюкав собі кілограмів з 40 м'яса.

Ми знайшли цього м'ясного мага й чародія на Сінному базарі. Прізвище його — Гурович, звуть — Мойсей Борисович. Окопався він тут і старається набити свою бездонну кишеню за чужий рахунок.

Це представник того базарного племені «жучків», які засіли по м'ясних павільйонах й нарубують собі з чужого м'яса по 40—60 кілограмів на день, реалізують те м'ясо і кладуть собі в кишеню не одну сотню карбованців.

А спробуй не дати такому «жучкові», так він на тебе й уваги не зверне. І стоятимеш ти з своїм м'ясом, поки воно не зіпсується. Бувалі люди так і попереджають новаків, що стоять у черзі біля м'ясоконтрольних станцій: «Вважайте, що двох-трьох кілограмів м'яса у вас уже немає — рубщикові ж треба дати, щоб не ночувати в Києві».

* * *

Про все, що ми тут написали, знають на всіх базарах столиці. Не знають тільки про це виконком міськради та її торговий відділ, очолюваний т. Костіним.

Тут, видно, ніхто не думає про те, що наші базари повинні бути впорядкованими, культурними, очищеними від різних «жучків».

Наші колгоспи укрупнилися, стали ще міцнішими, ще багатшими, ще культурнішими. Є в них чим торгувати, є в киян за що купувати. А торгівлі не дають як слід розвернутися на тісних київських базарах...

Бригада ПЕРЦЯ:
П. ГЛАЗОВИЙ.
Ол. ГРОМОВ,
Л. ГРОХА.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ФОКУС ФІНСЬКОЇ РЕАКЦІЇ

При підтримці реакційних елементів депутатами фінського сейму обрано запеклих воєнних злочинців: Таннера, Лескінена, Хаккілу та інших.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

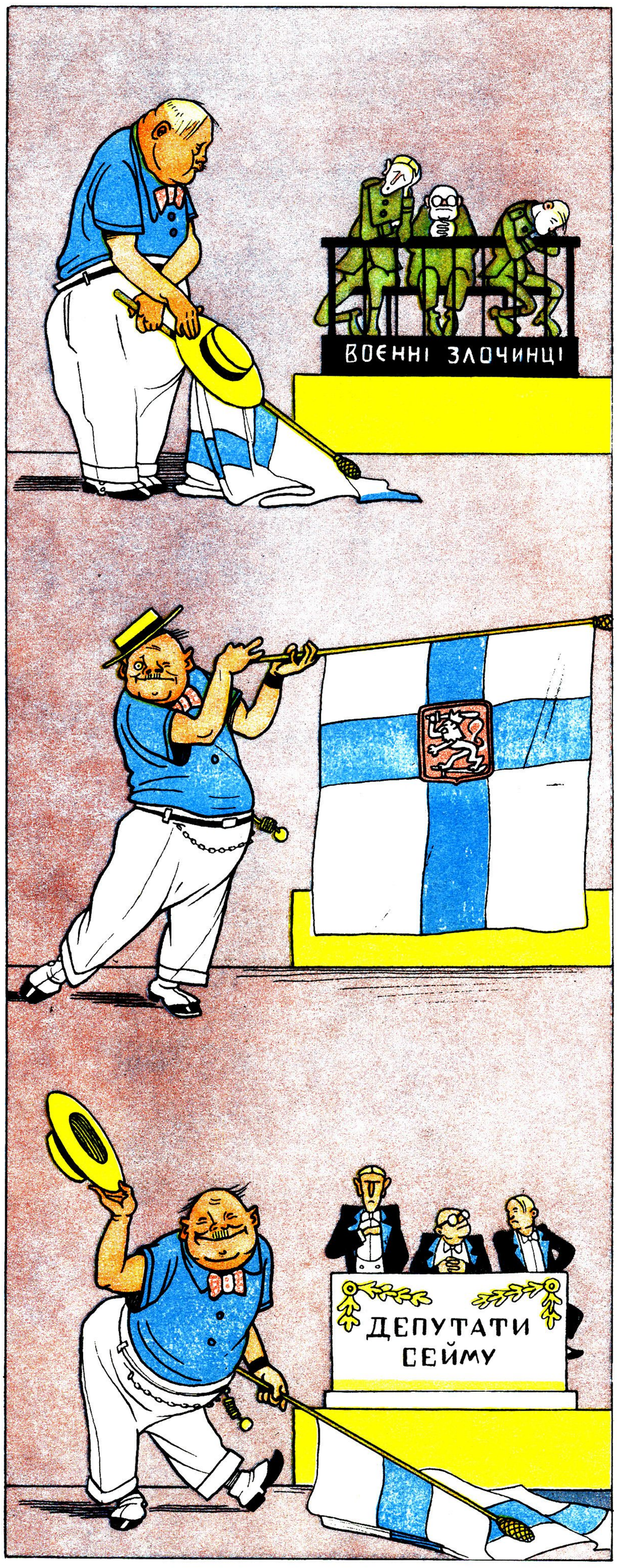

16.500 ГОДИН ДЛЯ МІРКУВАННЯ

Як повідомляє газета «Дейлі уоркер», ветерана другої світової війни, американського льотчика Альберта Б. Натана засуджено недавно до 23 місяців тюремного ув'язнення за те, що він відмовився залишити пляж, відведений тільки для вищих верств американського суспільства. Видно, Альберт Б. Натан мало думав про свободу й демократію у США. Тепер американське правосуддя дало йому 16.500 годин для міркування на цю тему. Час більш ніж достатній, щоб до кінця усвідомити й відчути всі переваги «американського способу життя».

ЩЕ ОДИН ЄФРЕЙТОР

В італійських газетах надруковано повідомлення про присвоєння генералові Ейзенхауеру звання «почесного єфрейтора» одного з полків італійської армії. Генерал заявив, що йому це дуже приємно.

Видно, коротка пам'ять у генерала Ейзенхауера. Він забув, що Гітлер теж був єфрейтором.

ВСЕ ЯСНО

Торік у Франції, під Бордо, спалахнула лісова пожежа, яка знищила кілька тисяч гектарів лісу. Французька преса писала, що пожежа ця є актом саботажу з боку лівих елементів.

Недавно німецька газета «Тегліше рундшау» повідомила, що на місці колишнього лісу тепер під Бордо збудовано найбільший у світі склад боєприпасів.

Як видно, паліям війни дуже потрібна була торішня пожежа, чого не можна сказати про французів.

ЗВІРІ НЕ ПОСТРАЖДАЛИ

Щороку в Голлівуді нагороджують так званою премією «Оскар» кращих кіноакторів. Цього року за участь у кінофільмі «Моя приятелька Ірма» премію одержали не тільки актори, а й тварини — лев Жак і шимпанзе Томбі.

Відзначаючи цю подію, голлівудівські актори влаштували бучний бенкет перед клітками цих тварин. Актори витворяли на бенкеті таке, що й описати не можна. Бідні тварини злякано спостерігали дикі вибрики носіїв «американської культури».

Звірі не постраждали тільки тому, що були в клітках.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

БЕРИ, ЩО ХОЧЕШ

Турецька газета «Гюрріт» вмістила недавно таку об'яву:

«Пропоную першу-ліпшу частину свого тіла для медичних експериментів. Мохаммед Гаджі Аладжа».

Крім того, автор об'яви надіслав до редакції листа, в якому пише, що вже довгий час він не може знайти роботи. Щоб не померти з голоду, Мохаммед Гаджі Аладжа продав геть усі свої речі. Та й це не допомогло. Тепер він, дружина і мала дитина сплять на соломі і харчуються травою.

Турецький уряд, який витрачає на утримання своєї армії величезні кошти, може сміливо заявити, що Туреччина переплюнула Америку. Там безробітні продають для медичних експериментів тільки очі, а тут — бери, що хочеш!

ЛІЧИЛЬНИК ПОЦІЛУНКІВ

Американський журнал «Лайф» вмістив в одному з своїх номерів на семи сторінках репортаж про «патріотичний вчинок» кіноактриси Мерлін. Вона вирішила піднести бойовий дух американських військ у Кореї і виїхала туди з спеціальною місією: «поцілувати кожного американського солдата».

«Лайф» повідомляє, що Мерлін користується спеціальним лічильником поцілунків. На великому знімкові в журналі видно Мерлін, яка цілує чергового солдата. Лічильник показує 723.

На скільки поцілунків розраховано лічильник — «Лайф» не повідомляє. Не повідомляє він і про бойовий ефект від тих поцілунків. За нього можемо повідомити ми: американські солдати плюються, — вони хочуть повернутися додому, а не помирати навіть з поцілунком кіноактриси на устах.

ГАНГСТЕР І ЙОГО БАГАЖ

Недавно з Далекого Сходу в США прибув багаж відомого гангстера. Багаж складався з трьох нових дорогих автомашин та 49 тонн награбованих у Японії, Китаї і Кореї національних багатств цих країн. Незважаючи на те, що поліція була заздалегідь поінформована про прибуття багажу, ні багаж, ні гангстер (що прибув до США раніш) не були затримані. Це був багаж генерала Макартура.

ОЙ, ХМЕЛЮ МІЙ, ХМЕЛЮ!

У Бердичівському районі на Житомирщині заїхали ми в радгосп «Білоцерківка» тресту «Союзхміль». Питаємо:

— З тресту начальники до вас часто навідуються?

— Часто, — відповіли нам. — Недавно аж три приїхало! Начальник планового відділу т. Винокур. Його шановна дружина. І його дохожалий синок.

— Ну, і як вони?

— О, не турбуйтесь! Ми про них потурбувались: виділили їм кімнату для приїжджих на цілий місяць, постільну білизну радгоспівську віддали. Вони у нас за квартиру не платять. І за транспорт теж. Живуть, як на дачі. Так що будьте спокійні!

Пішли ми полюбуватися дачею т. Винокура. Рай земний та й годі! Різниця тільки та, що прогулюється посипаними піском доріжками не Адам, а Григорій Борисович в полотняному костюмі. Віти яблунь гнуться від важких плодів, а соковиті груші так і просяться в рот Григорія Борисовича. Оглянули ми й дитячу гойдалку, на якій гойдається начальник планового відділу. Бачили й синочка його дохожалого, і дружину його. І меню бачили. За півмісяця виписав Григорій Борисович всього кіло баранини, на десять карбованців фруктів та на тринадцять овочів. Якщо вірити радгоспівським накладним, голодує Григорій Борисович і ось-ось боженьці душу віддасть... Але наперекір всім накладним рум'яне лице начальника ніяк не можна було назвати виснаженим. Очевидно, саме повітря у підвідомчому радгоспі має в собі білки, жири і вітаміни.

Та хіба тільки один Винокур їздить в радгоспи своє здоров'я плекати? Недавно великий шум був учинився в радгоспі «Пасічна». Прилетіли туди дві машини з Києва. Привезли вони самого керуючого трестом «Союзхміль» т. Гільденгорна і його приятеля т. Левіна з дружиною, ще й з дитиною. Грізний Гільденгорн просто з дороги накрив мокрим рядном директора радгоспу Бондаря:

— Зіваєте тут? Де хліб-сіль? Де квартира? Де постіль?!

За кілька хвилин по Гільденгорновому хотінню, по Бондаревому велінню було знайдено і хату, і кімнату, пухкі перини і ліжка, стіл і навіть... діжку! (Хтозна, для чого знадобилася гостям така груба посудина?). Прибиральницю радгоспного гуртожитку приставили до гостей мамкою й офіціанткою, щоб носила гостям їстоньки й питоньки з дитячого садка і не давала на гостей пилиночці впасти.

А через п'ять днів у тому радгоспі ще більший шум учинився. Директор радгоспу метушився з мокрим чубом, наказував ще й приказував:

— Не зівайте! Поспішайте!

Бригадирові будівельної бригади т. Корчемному директор наказав будувати купальню і човен робити.

По Бондаревому велінню (далі побачимо, по чиєму хотінню) буквально з води виросла купальня. Біля купальні було поставлено грізну сторожу — сторожа городньої бригади з рушницею. Тесля т. Рябов воздвиг човна на шість персон.

І персони не забарились.

Приїхала легкова машина. А з машини вийшла Наталка Микитівна — Гільденгорнова дружина з приятелькою своєю. Відвели для них двох дві кімнати, приставили до них прибиральницю контори радгоспу, щоб доглядала їх та догоджала їм.

Отут уже і знялася шуря-буря!

Перефразовуючи казочку С. Руданського, «наступного рання ті персони забагали курчат на снідання»!

Директор радгоспу послав бригадира городньої бригади т. Мигдальського (щоб одна нога — тут, а друга — там!) в Остропіль за дванадцять кілометрів за курчатами, за яйцями та іншими легкими харчами.

Гості цілими днями купалися у своїй розкішній купальні, каталися на човні, загоряли. У дитсадку готували їм всілякі сласті з продуктів радгоспу. Спеціально організована бригада рибалок ловила для них у ставках радгоспу рибку, щоб була у них і юшечка, і петрушечка.

Але трапилось нежданe-несподіване: занедужала Наталка Микитівна — Гільденгорнова дружина, найдорожча гостя, для якої весь город городився, заслабувала сердешна і несподівано осиротила радгосп: наказала везти себе до Києва.

До станції їхали двома підводами. Навантажились «подарунками» так, що горопаха Левін у поїзд не встиг сісти: рада б душа в вагон, так клумаки не пустили!

Але все це, так би мовити, дачники тимчасові. А єсть же й дачники... довічні. У 1944 році на міжрадгоспну базу, розташовану на території радгоспу «Рея», що в Бердичівському районі, з путівкою з тресту приїхала Людмила Микитівна Ойфа. Зарахована вона була на посаду експедитора. Виявилось, що експедитор з неї, як з клоччя батіг. Махнули на неї рукою, і почали робити все за неї. Людмилі Микитівні лишили тільки одну роботу—одержувати щомісяця по 410 карбованців заробітної плати. Нуднувата це робота, але Ойфа ось уже восьмий рік прекрасно з нею впорується. Стомлена щомісячним одержуванням зарплати, експедитор Ойфа мусила вдатись до експедицій на берег Чорного моря, в Феодосію. Прохолоджується вона там по шістдесят днів щороку. І все ж багатьом хотілось би, щоб вона ніколи в радгосп не поверталась, та ба! Вона — сестра дружини керуючого трестом Гільденгорна.

За родинні почуття Гільденгорна розплачується держава. За сім років сестричка дружини одержала до 35 тисяч ні в чому неповинних карбованців. А оскільки Ойфа на прохарчування грошей не витрачала, а живилася з радгоспної комори, — суму цю можна сміливо збільшити вдвічі.

* * *

Ой, зеленая ліщинонька, а по ній буйний хміль повився... І не відає хміль, і не знає буйний, що круг нього в'ються любителі легкої наживи: нахлібники, дармоїди.

Ой, хмелю мій, хмелю!

Доки ж вони будуть наживатися, байдикувати та роз'їдатися за твій рахунок?

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

Мал. К. АГНІТА

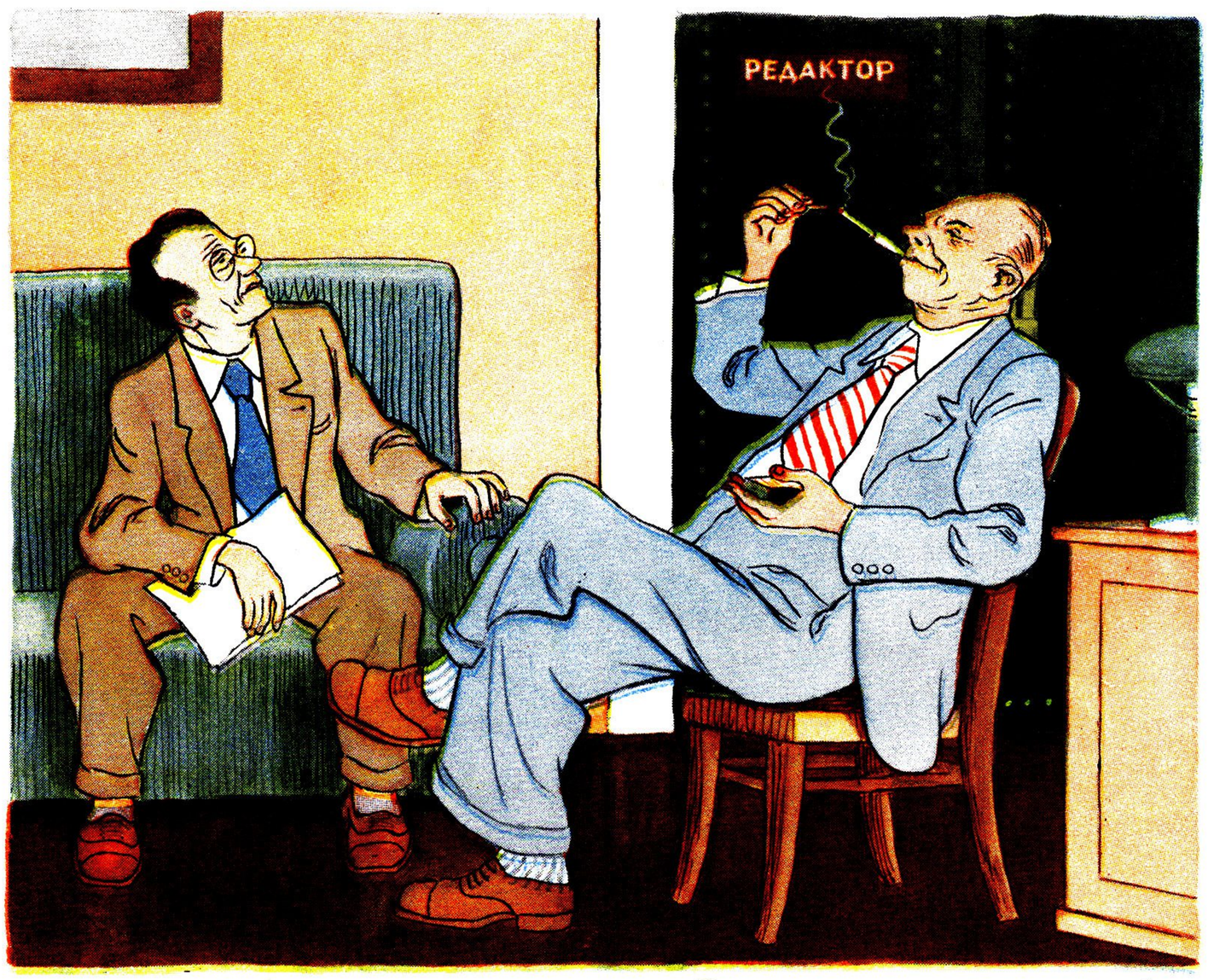

— Ви ж ні одної мови не знаєте. Як же ви перекладаєте книги?
— Як-небудь!..

ВРАЗ І МИТТЮ...

«...ціла купа **зразу** б тут зійшлася
сміхотливих радісних діток.
І напевне ви **почули б миттю...**».
(«Ясочка на річці»).

«...очі **ураз** спалахнули... сирена гудить
і двері гаража розкрилися **вмить...**
І стало так весело й радісно **враз...**
— Сідайте, хлоп'ята, в автобус **ураз!**».
(«Пригода з автобусом»).

«Сніжинки **враз** злітають... все звичайне стало **враз...**
вмить зриваюсь... неначе **раптом** ожива...»
(«Дід Мороз»).

«Пригадавсь Оксані **враз... вмить** вона відкрила...
враз пропала... зменшилася **враз...**
Раптом — що це?.. в той же **миг...**
раптом грім пішов...»
(«Чарівна хустина»).

«...встигає все зробити **вмить...**
враз розтанула...»
(«Снігуронька»).

Н. ЗАБІЛА. «ПРОМЕНІ».

Зразу миттю із гори
Скаче купа дітвори,
Враз давай мене прохати
Вмить загадку розгадати:

— Що то в світі, що «гудить»?
— Що прудкіше — «враз» чи «вмить»?
— Скільки пальців треба мати,
Щоб умить порахувати
«Раптом», «миттю» та ще «враз»
В вашій книжечці для нас?..

— Тихше, купа, цитьте вмить,
Бо в ушах уже гудить!

Іван ЦАРЕВИЧ.

НЕБЕЗПЕЧНА ПРОПОЗИЦІЯ

Мал. БЕ-ША

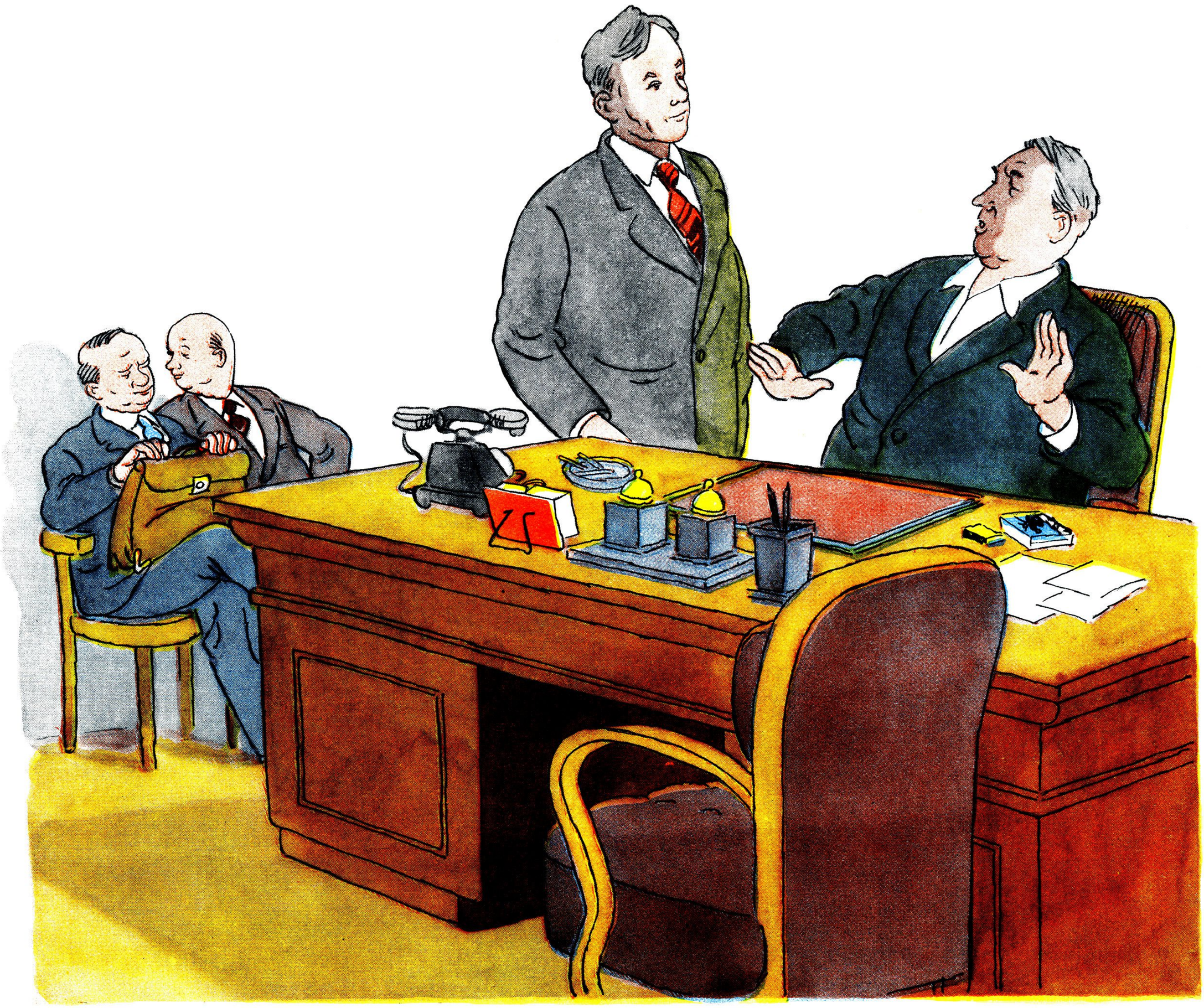

— Може на нашу нараду по якості запросити споживачів?

— Ви збожеволіли! Вони тут виступатимуть, критикуватимуть і перекапустять нам усе засідання.

Дмитро БІЛОУС

Зеленський

Позаочі він критикує й «громить»,
Позаочі буває дуже злим.
(Я міг би з ним вас навіть познайомить,
Але боюсь, що ви знайомі з ним).

Він любить еластичні повороти,
Вам співчуває, аж в очах сльоза.
Хто чув хоч раз, щоб він сказав десь проти,
Чи виступив категорично «за»?

Про віщо б з ним не стали розмовляти,
Він ледь не каже: — Я тебе молю,
Не здумай ти мене критикувати,
А я тебе повік не зачеплю.

Ласкавих слів він знає всі відмінки,
Бо серце в нього, наче віск — м'яке...
Коли ж його притисли раз до стінки,
То я почув буквально ось таке:

— Свого колегу, ніде правди діти,
Якщо така надходить течія, —
Критикувати слід, але скажіте,
Чом це робити мушу саме я?

Людині завше треба співчувати.
А що, коли у мене буде зрив?
Нащо мені його критикувати?
Що він мені поганого зробив?

Тут я скипів, обурений до краю.
Тікав би він — я біг би навздогін.
Хотів кричать: я вам хребта зламаю,
Але згадав, що безхребетний він.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

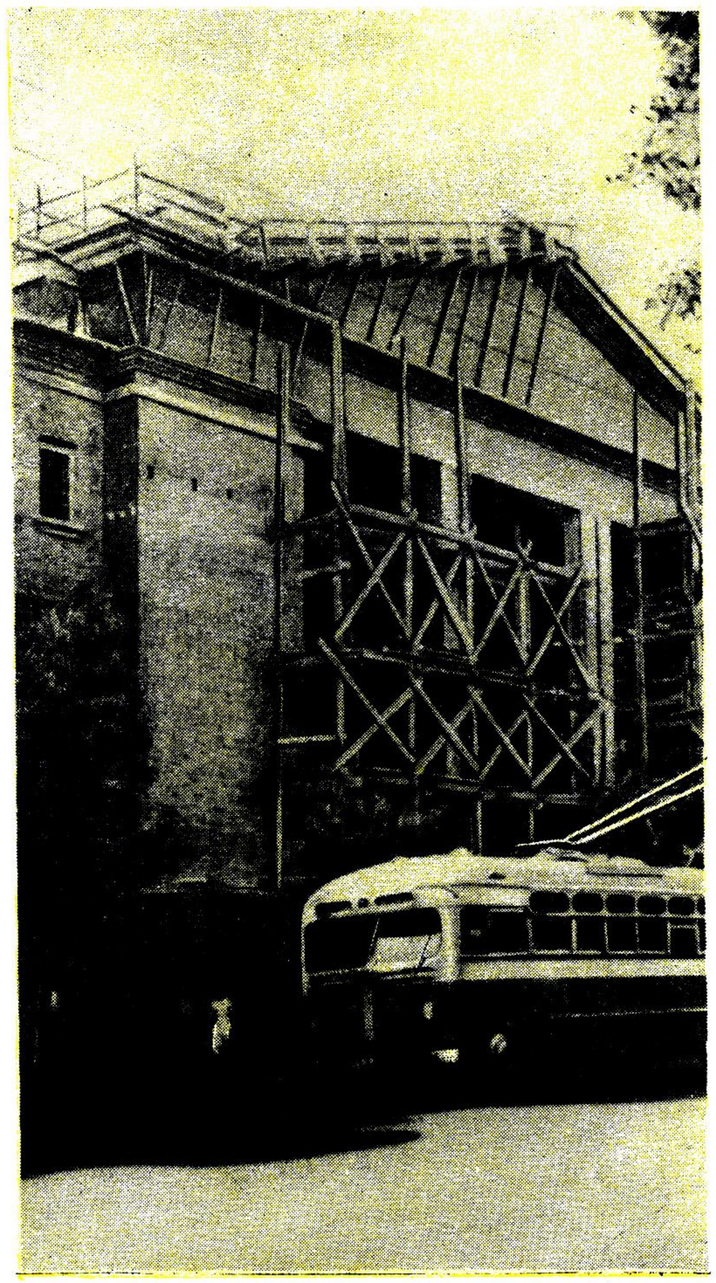

Усе, кажуть, пізнається в порівнянні...

Ось незакінчений будинок на Червоноармійській вулиці (фото ліворуч). Він колись буде красивим столичним кінотеатром. Колись, бо зараз, як ви бачите, він стоїть закутаний у старе риштування і ніби... спить.

Напроти цього сплячого красуня, на Червоноармійській вулиці, № 16, ще недавно був будівельний майданчик. Був, бо не встигли кияни й ахнути, як тут, мов з води, виріс шестиповерховий житловий будинок (фото праворуч).

63 дні потрібно було будівельникам шостого управління «Київжитлобуду», щоб спорудити цей будинок.

І понад 1500 днів убив трест «Хрещатикбуд», щоб заморозити будівництво кінотеатру.

Що можна пізнати, порівнюючи ці два будинки та строки їх будівництва?

1. Що трест «Хрещатикбуд» (керівник т. Бузань) будує, як мокре горить (ще раз див. фото ліворуч).

2. Що можна будувати швидко й красиво (ще раз див. фото праворуч).

3. Що саме цього й вимагається від усіх наших будівельних організацій.

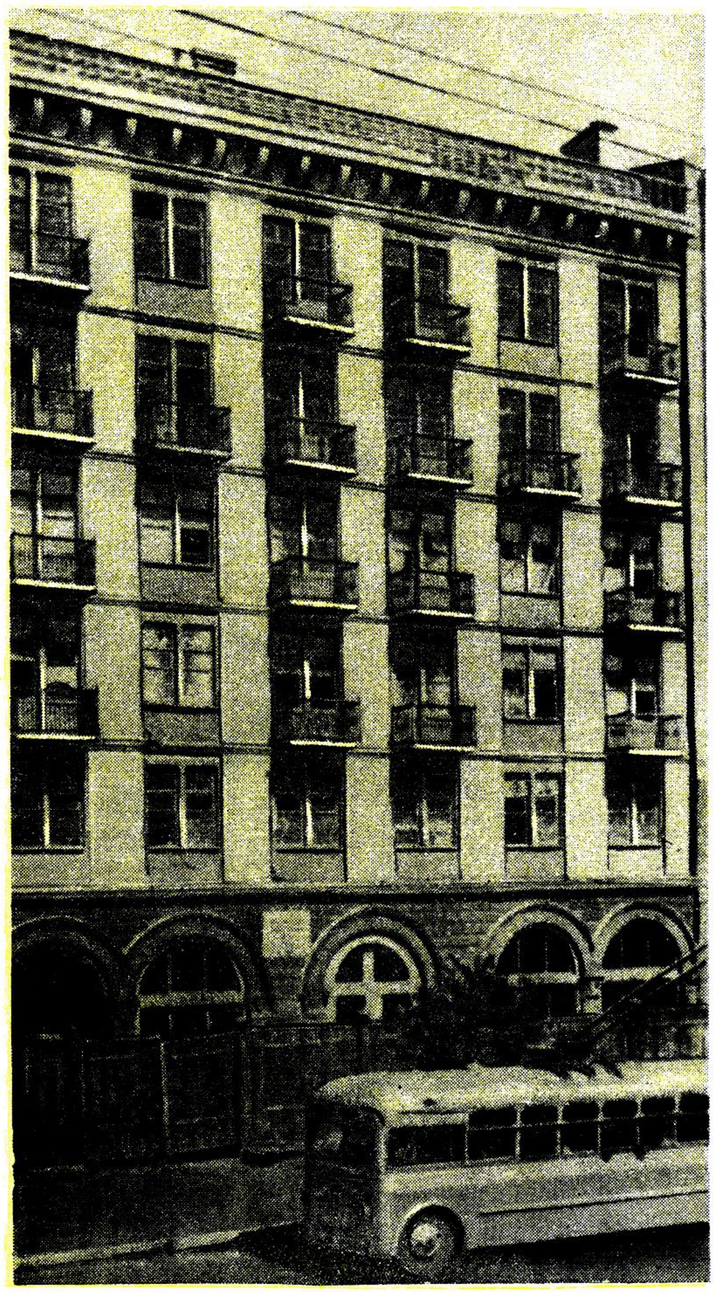

Перечниця

ПРАВИЛЬНО ВИКОРИСТАТИ

ДИРЕКТОР Хоростківської інкубаторної станції, Копичинського району, Тернопільської області, Мантасар, як тільки обняв посаду інкубаторного директора, відразу свою дружину призначив на посаду механіка станції. Дружину бухгалтера Івашина, що працювала за касира у свого власного чоловіка, Мантасар зробив зоотехніком станції.

Зоотехніка з вищою спеціальною освітою, інваліда Вітчизняної війни, офіцера Радянської Армії т. Мороза Г. С. Мантасар з посади звільнив, а на його місце посадив свого синка, що скінчив десятилітку.

І що буде?

З цього всього буде певна користь тільки тоді, коли Мантасар посадить свою дружину на курячі яйця, бухгалтерову дружину — на вутячі, а сам із синком сядуть на індичачі...

По-перше, може щось і вилупиться, а по-друге,— і це найголовніше,— вони, оті всі родичі, сидітимуть на яйцях і не втручатимуться в справи станції. Тоді станція самотужки якось і виживе.

БЕЗВИХІДНІ ЗАХОДИ

ДОКИ ви будете сидіти на шестидесяти процентах плану? — запитала дирекція Дніпропетровського металургійного заводу імені Петровського начальника цеху вогнетривів т. Свириденка.

— Заходів буде вжито! Вихід буде знайдено! — відрапортував начальник цеху.

І зразу ж заходився.

За першим заходом натиснув на кнопку. Влетіла секретарка.

—Всіх! Негайно збирайте всіх!

Негайно зібралися всі — начальники дільниць, майстри.

— Доки ви будете сидіти на шестидесяти процентах плану? Я вам підкручу гайку! Зменшу оклади, з роботи буду гнати, у відпустку не пущу нікого!

Коли з першого «заходу» не вийшло нічого, начальник цеху не на жарт розходився. Замість того, щоб, наблизившись до людей, до виробництва, відшукати й усунути справжні причини відставання, він засипав підлеглих наказами, розпорядженнями, резолюціями. Гайки підкрутив, у відпустку нікого не пустив, позменшував оклади, але виходу так і не знайшов...

А дирекція заводу спокійно спостерігає. Бачить, що людина зарапортувалася і заадмініструвалася, але не допомагає знайти їй вихід.

На перший раз — хоч би з... кабінету в цех.

НОРОВИСТИЙ РЕВІЗОР

ТОВАРНА контора станції Долинська, Одеської залізниці, вже не перший рік подає вагони-льодники для продукції Долинського маслозаводу. Все йшло, як по маслу: вагони подавалися, масло вивозилося, доки не з'явився ревізор Знам'янського відділку залізниці т. Литвинов. З'явився він біля вагона-льодника, коли той майже вже завантажили, і став міряти температуру масла. Ревізорові зауважили, що це можна робити тільки до вантаження і з відома санінспекції. Тоді розгніваний ревізор наказав:

— Розвантажуйте вагон! Ваше масло нікуди не піде...

Вагон з маслом простояв цілу добу, аж доки начальник відділку т. Регинтюк не відправив його за маршрутом. А за те, що Литвинов затримав вагон, товарна контора оштрафувала... маслозавод.

Дивно, чому ж вона тоді не преміювала ревізора Литвинова?

ДОПОМОЖІТЬ!

ВУЛИЦЯМИ Гайсина (Вінниччина) мчить карета «швидкої допомоги». Тривожно гуде сирена. Весь рух завмирає: дорогу «швидкій допомозі»!

Здіймаючи куряву, «швидка допомога» на третій швидкості вилітає на околицю і зупиняється біля садиби т. Логинова.

Відкриваються дверці, і з машини виносять на носилках... цеглу, глину, пісок і вапно.

— Другою ходкою везіть лісоматеріал! — командує Логинов.

...Декого може здивувати, чому це машина «швидкої допомоги» виконує таку, не властиву їй роль. А ще цікавіше, мабуть, знати, чому нею командує т. Логинов?

Дуже просто — Сергій Дмитрович Логинов — головний лікар Гайсинської лікарні. А возить «швидка допомога» будівельні матеріали туди, де Логинов будує собі власний будинок.

Будівельний матеріал вивантажено — і машина знову мчить, знову гуде. Дуже тривожно гуде машина. Просить негайної допомоги швидкій допомозі.

Дмитро ТКАЧ

Марійка

ОСТАННІМ часом у хаті старого гірника Карпа Петровича почалися нелади. Причиною їх стала дочка Карпа Петровича — Марійка, дівчина висока, стрункa й вродлива.

Раніше вона бувало коли-не-коли сходить до клубу, а тепер, як вечір, так і з хати. Карпо Петрович спершу лише мовчки приглядався до неї, а потім не втримався й звернувся до дружини:

— Слухай, Антонівно. Чи ти не знаєш, куди це наша Марійка зачастила?

Антонівна не поспішаючи віткнула голку в шитво, пересунула окуляри з кінчика носа на лоба і простодушно сказала:

— Де ж їй бувати? Дівчина молода, хіба не знайде собі подруг?

— Гм... подруг...— пробурмотів Карпо Петрович.— Ти, Антонівно, не хитруй, а давай так, щоб усе було ясно, як на долоні.

— А хіба що?— так само простодушно запитала дружина.

— А те, що Марійка наша з кимсь зустрічається... І нам треба знати, з ким. Люди ми з тобою роду знатного — гірницького. Аби з ким нам родичатися не пристало. А Марійка наша, може... не з тим, з ким слід, приятелює...

— Не знаю, старий, не знаю,— відповіла Антонівна і знову заходилася коло свого шитва.

Ображений такою байдужістю дружини, Карпо Петрович замовк. Але через кілька днів знову почав розмову:

— Ну, що — не говорила з Марійкою?

— Про що?— не зрозуміла Антонівна.

— Про що, про що!— почав гніватись Карпо Петрович.— А про що ми з тобою недавно говорили?..

— Ми багато про що говорили...

— Ох,— аж застогнав Карпо Петрович.— Та хіба в тебе так багато дочок? Одна ж вона в нас! Хіба тебе не тривожить її доля?.. Ой, Антонівно, Антонівно!

Бачачи, що чоловік зовсім втратив рівновагу, Антонівна примирливо сказала:

— Ну, добре, добре... Поговорю, розпитаю... Тільки горда дівчина вона — не скаже.

Вона й справді почала розмову з дочкою, та Марійка тільки сміялася, поблискуючи своїми білими, як сніг, зубами...

Карпо Петрович ще дужче спохмурнів. Ідучи на роботу, він думав, кого хотів би мати своїм зятем. Звичайно, кращого хлопця за Андрія Горового немає. Розумний, гарний. А працює як! Перфораторний молоток аж співає у нього в руках. Одне слово — гірник! Тільки Карпо Петрович ніколи не бачив його з Марійкою. Значить, не він... Хто ж тоді? Може той молоденький інженер, що недавно прийняв дільницю? Теж, видно, непоганий хлопець, але... Кажуть, що треба з людиною пуд солі з'їсти, щоб її знати... А може?.. Чекай, чекай!..

Карпо Петрович навіть зупинився — такою вірогідною здалася його остання здогадка. Та ясно ж: Марійка працює в хімічній лабораторії. Коли був там старий завідуючий, вона нікуди не ходила, а як прийшов новий, молодий, так і почалося...

Теж наче не поганий хлопець, але кращого за Андрія все-таки не знайти!.. Треба поговорити з Андрієм, він мені допоможе дізнатися, хто залицяється до Марійки,— вирішив старий і поспішив до шахти.

— Слухай, Андрюшо,— сказав він, плутаючись у словах.— Ти, той, буваєш там... Ну, в клубі, в кіно... Не бачив бува, з ким там моя Марійка?..

Андрій кинув погляд на розгублене обличчя Карпа Петровича й відповів:

— Ні, не бачив... Але я можу подивитись... Поговорити...

Та й цього разу Карпа Петровича чекала невдача. Другого дня Андрій, ховаючи посмішку у великих карих очах, доповів:

— Розмовляв з нею... Каже, що дуже його любить...

— А хто ж він? — захвилювався Карпо Петрович.

— А цього вона й не сказала... Горда вона у вас.

Тоді Карпо Петрович вирішив діяти прямо. Повернувшись з роботи, він без будь-якої дипломатії почав розпитувати Марійку про те, що його так цікавило. Але Марійка тільки засміялася й сказала:

— А ось, тату, як будемо відзначати дострокове виконання річного плану, він прийде до нас. Тоді й побачите...

На руднику, справді, наближалися урочисті дні. Гірники успішно закінчували річний план за три місяці до строку. Бригада Андрія Горового, в якій Карпо Петрович був кріпильником, завершувала дві річні норми. Сам Андрій бурив трьома молотками одразу, руда текла з забою рікою. Карпо Петрович, щоб прискорити кріплення гірничих виробок, заготовляв кріпильні рами на поверхні, використовуючи потужні механізми.

У ці дні думки про Марійку втратили свою гостроту. Лише часом, спостерігаючи, як бурить Андрій, Карпо Петрович думав:

«От, Марійко, якого тобі чоловіка треба! Та що поробиш, не моя воля...».

* * *

Гірники дотримали свого слова і достроково виконали річний план. У хаті Карпа Петровича почалася передсвяткова метушня. Антонівна готувалася щедро, як і заведено в гірників, зустріти гостей. А Карпа Петровича мучила тільки одна думка: кого приведе Марійка?

На великому круглому столі вже стояли різні страви. Іскрилося вино. А серед усього цього лежав великий рожевий пиріг з яблуками. Карпо Петрович по-молодецькому підморгнув дружині і задоволено потер долоні.

— Добре, добре, моя старенька! Такий пиріг можна й на виставку везти.

Почали сходитись гості. Прийшов начальник сусідньої шахти з дружиною, прийшов кращий машиніст електровоза з новеньким орденом на грудях, прийшли Марійчині подруги — скреперистка та завідуюча рудничним відділком зв'язку.

— А Марійки ще немає?— спитали дівчата таким тоном, наче їм була відома якась таємниця.

Карпо Петрович захвилювався:

— А й справді, де ж це вона? Чи не запросили її в інше місце? Тепер же на всьому руднику свято.

— Ні, ні, вона прийде,— сказали в один голос дівчата. А через кілька хвилин почулися голоси в дворі й до кімнати ввалився гурт молоді на чолі з Марійкою.

Карпо Петрович оторопів. Він побачив, як разом із дочкою переступив поріг молодий інженер, про якого вже думав недавно Карпо Петрович. Ну, тепер все ясно!..

Але слідом за ним увійшов і новий завідуючий хімічною лабораторією. Що ж це таке? Невже — він?

А далі Карпо Петрович ще дужче захвилювався — увійшов Андрій!..

Хто ж із трьох? Кого з них вибрала Марійка? Карпо Петрович глянув на інженера, потім на завідуючого лабораторією й на Андрія. Всі троє красиві, молоді. Він порівняв свого улюбленця з тими двома... Ні, всі справжні хлопці-молодці. Хто ж із них?

Молодь заповнила кімнату дзвінким сміхом, жартами, і старим гірникам здалося, що й до них повертається молодість.

Антонівна запросила гостей до столу. Почалися тости: і за виробничу перемогу, і за героїчну шахтарську працю. Молодий інженер підніс бокал за господарів дому — почесного гірника Карпа Петровича і за його дружину Антонівну.

— Він!— вирішив старий і чокнувся з ним. Потім чокнувся він і з молодим хіміком і теж вирішив — він!

За хіміком підвівся Андрій і, зашарівшись, сказав:

— То давайте вже разом піднесемо тост за той... Ну, значить, хочу я просити Вас, Карпе Петровичу, і вас, Антонівно, щоб ви не перечили... Я люблю Марійку, вона мене любить... Дуже просимо батьків, щоб... той!..

— Все ясно!— загукали за столом і почали вітати молодих.

— Андрюшо, ти?!— вигукнув Карпо Петрович і кинувся обнімати свого улюбленця...— Давай благословляти, Антонівно! — звернувся він до дружини...

Наливаючи новий бокал, Карпо Петрович жартома посварився на Андрія.

— Ну, то як, Андрюшо, значить, розмовляв з нею... Каже, що дуже любить його, а кого — не сказала, бо горда? Га?.. Твоє щастя, що я не сердитий, а то б я тобі показав, як жартувати з батьком!..

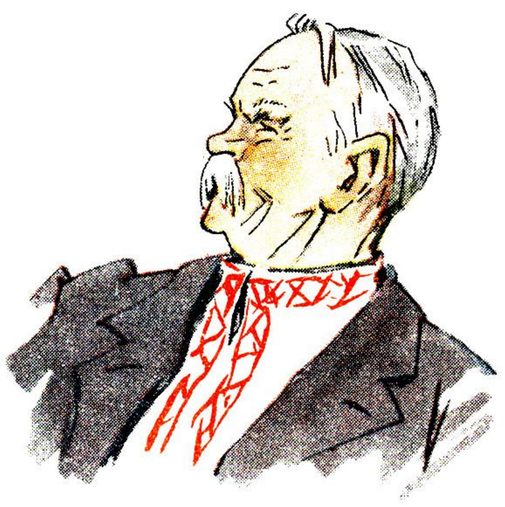

Ілюстрації А. АРУТЮНЯНЦА

Вінегрет з перцем

Мал. А. Арутюнянца.

Деякі «Ательє індпошиву» виконують замовлення з великим запізненням.

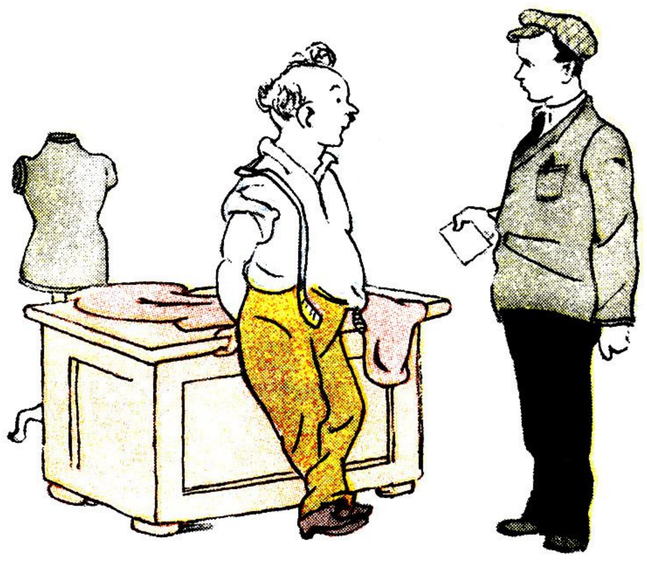

— Ви давно тут працюєте?
— Дев'ять років.
— Тоді ви напевне пам'ятаєте: я колись замовляв у вас костюм. Чи скоро він буде готовий?

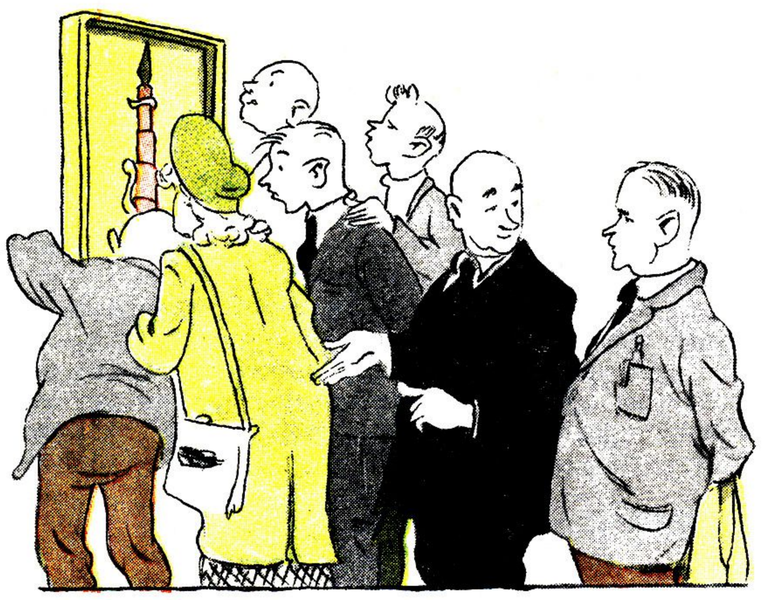

— Чому біля цієї автоматичної ручки таке пожвавлення?
— Кажуть, вона писала цілий рік без ремонту.

Ілюстрація до пісні.

НА-ГОРА!..

У шахтарському клубі демонстрували кінокартину.

Раптом двері з вулиці затріщали під ударами дужих кулаків.

— Відчиніть! — почувся знадвору голос начальника Штерівського шахтоуправління Михайла Микитовича Слюсаренка.

Двері відчинились і в клуб ввалилися тринадцять чоловік на чолі з начальником. Показуючи на них, начальник наказав:

— Пропустити!

— А квитки?

— Я наказую пропустити і все — які ще там квитки! — і, відштовхнувши кіномеханіка, Михайло Микитович з компанією посунули в зал.

Кіномеханік відмовився демонструвати фільм, поки з залу не виведуть «зайців».

— Он як! — закричав Слюсаренко. — Забув, що я тут хазяїн?! От накажу за самоуправство кіномеханіка закрити з завтрашнього дня клуб, тоді побачите!

Начальник шахтоуправління довів, що він слів на вітер не кидає. Другого дня з'явився такий наказ, і клуб закрили. Чотири дні висів на ньому замок. Відкрили його тільки на п'ятий день, коли про наказ Слюсаренка стало відомо в тресті.

Та не завжди так бурхливо киплять пристрасті у М. М. Слюсаренка. І не завжди він такий швидкий на накази. Буває й таке, що наказа конче треба писати, а в нього рука не піднімається.

У травні, наприклад, начальник шахтоуправління відрядив шахтівську машину «ЗІС-5» у Пологівський район на Запоріжжі. Відрядив тихо, без наказу. А його обов'язково треба було написати. Обов'язково, бо машина була заправлена 175 кілограмами державного бензину і за її кермом сидів шофер, що одержує зарплату з державної каси. А повезла машина 2 тонни державного вугілля і 3 кубометри державних дощок.

Ніякого наказу про це М. М. Слюсаренко не написав, бо... назад до Штерівки машина повернулася без вугілля і без дощок, але з добре вгодованими свиньми для начальника шахтоуправління Слюсаренка та його помічника Мінзберга.

Наприкінці липня мав з'явитися наказ по шахтоуправлінню такого змісту: «Відрядити вдруге до Пологівського району, Запорізької області, машину з 2 тоннами державного вугілля і 2 кубометрами державних дощок. На заміну цього доставити до Штерівки яблука, які продати по підвищених цінах робітникам шахтоуправління».

Але й цього разу наказу написано не було.

Не завжди, як бачите, Михайло Микитович Слюсаренко увічнює свої вчинки в офіціальних документах.

Деякі епізоди своєї бурхливої діяльності начальник Штерівського шахтоуправління, навпаки, вважає за краще тримати десь глибоко в надрах невідомого.

А даремно. Їх треба обов'язково витягти на-гора. І увічнити відповідним наказом.

Зручніше, звичайно, буде, коли цей наказ підпише вже не М. М. Слюсаренко, а хтось інший.

М. ЗОРЕНКО.

Штерівське шахтоуправління,
Ворошиловградської області.

Поштова скринька Перця

ЩОБ ЗАКИПІВ ТИТАН

Зверни, будь ласка, Перче, увагу на директора Роменського шкірзаводу Прокопа Степановича Майстренка. Він, без перебільшень, із шкіри лізе, щоб потрапити на твої сторінки.

Щоб полегшити працю робітників шкірзаводу, купив Прокіп Степанович за 38.000 карбованців автокара. Після цього полегшало тільки в заводській касі; автокар ось уже рік стоїть без руху, а шкіру з цеху в цех робітники переносять на плечах.

Немало інших подібних покупок зробив наш директор: придбав сатуратор для газування води і поставив у темний закуток, щоб не видно було, як він вкривається павутинням. Купив титана для кип'ячіння води, в якому вже три роки нічого не кипить.

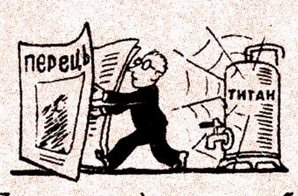

Дорогий Перче, задовольни бажання Прокопа Степановича, дай йому побувати на твоїх сторінках. Тоді, ми певні, і титан закипить, і сатуратор газуватиме воду, і автокар перевозитиме шкіру, і директор фабрики думатиме про те, щоб державні гроші не пропадали марно.

А. ГУРЕВИЧ,
нач. зольного цеху.

Сумська область.

ПОРОДИСТЕ ВУГІЛЛЯ

Один час сутужно було з паливом на нашому маслозаводі. Це дуже непокоїло всіх — і керівників, і рядових працівників.

Зітхнули ми з полегшенням тільки тоді, коли керуючий Паркомунівською шахтою (Ворошиловградщина) т. Конюшков повідомив, що на нашу адресу відправлено два вагони вугілля. Прийшли ті вагони, вигрузили вугілля і, не гаючись,— у топку його! Засичало, зашкварчало, затріщало і... погасло.

Придивились ми до того вугілля — і жарко нам стало без вогню: то була звичайнісінька порода.

От він який, керуючий т. Конюшков! До нього з дружнім проханням, з щирим словом, а він у відповідь — з каменюкою.

Де його ото так «виховали», Перче?

О. ФІЛОНЕНКО.

Новогеоргіївськ
на Кіровоградщині.

ВЕЛИКИЙ МОВЧАЛЬНИК

Д. П. Бобрицький — начальник шахти № 16 імені Кагановича (м. Красний луч, Ворошиловградської області). На цій шахті до призову в армію працював П. Р. Орищенко. Для того, щоб сім'я призваного змогла користуватися передбаченими законом пільгами, треба подати до райфінвідділу довідку з місця його останньої роботи до призову.

Кілька листів з проханням вислати таку довідку посилав начальникові шахти батько Орищенка. Начальник не відповів.

Тоді до Д. П. Бобрицького офіційно звернувся райфінвідділ — мовчить начальник. Через місяць знову офіційно нагадали йому— ані пари з уст.

Прямо не начальник шахти, а якийсь «великий мовчальник»!

А. ПАСТУШЕНКО,
ст. податковий бухгалтер Народицького райфінвідділу.

Житомирська область.

ОХОРОНІТЬ ОХОРОННИКІВ

Не дивуйся, Перче, читаючи назву мого листа. Читай краще далі.

Охоронниця Дніпропетровської реалбази «Заготзерна» т. Долгополова спіймала завскладом Пикаря з двома мішками краденої пшениці. Кого ж зняв з роботи директор бази Нікітін? Долгополову!

Охоронник Петров перешкодив шахраєві Лібіну спекулювати хлібними відходами. Кого зняв з роботи Нікітін? Петрова.

Охоронник Ірза викрив крадіжку 3 тонн борошна. Як віддячив йому Нікітін? Звільнив з роботи.

Отже, справи на базі ідуть так: охоронці охороняють хліб від злодіїв, а Нікітін охороняє злодіїв від охоронців.

І виходить, що охоронці на базі залишаються беззахисними!

Хто ж їх, Перче, охоронить від Нікітіна?!

Р. ЦИБУЛЯ.

м. Дніпропетровськ.

«РОЗТОПТАЛА, ГОП, ЧЕРЕВИЧКИ!»

У Балаклійському районі спостерігається цікаве явище: серед рахівників та голів колгоспів надзвичайно збільшився попит на чоботи та черевики.

Самі покупці (я розпитував рахівників колгоспів ім. Ворошилова, ім. Шверника, ім. Андрєєва), як не дивно, пояснюють цей факт вдачею керуючого філією держбанку Щербакова. «Отакий вже у нас керуючий банком,— розповідають вони,—доки ти не розіб'єш кілька пар чобіт по дорозі з колгоспу до банку і назад, він не дозволить ані покласти гроші на рахунок № 308 (рахунок неподільних фондів), ані взяти гроші з рахунку.

Чи не здається тобі, Перче, що т. Щербакову треба якнайшвидше списати з свого особистого рахунку бюрократизм та неповагу до людей?

А. ВОЛОШКО.

Харківська область.

ПІД НЕБОМ ПІВДЕННИМ

Під чистим південним небом, як уже точно встановлено, до тіла добре пристає загар. До механізмів, що стоять просто неба, як точно встановлено робітниками-пакувальниками запорізького заводу «Комунар», пристає не загар, а іржа.

Це чомусь псує настрій тільки робітникам. А начальник складального цеху т. Жданко і директор заводу т. Антропов, яким робітники вже не раз нагадували, що слід перевести упаковку в закрите приміщення,— тільки посміхаються:

— Ми самі, якби можна було, винесли б свої столи надвір: працюй і загоряй під благодатним південним небом...

Нагадай, Перче, тт. Антропову і Жданку, що й на благодатному південному небі іноді появляються хмари, від яких мокрими стають... чуби деяких недбайливих командирів виробництва.

Т. ВОВК.

м. Запоріжжя.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 4 журналу було надруковано замітку «Дорога душа» про те, що правління Київської облторфспілки незаконно утримувало у своєму апараті юрисконсульта Фрідмана. Як повідомив голова правління облпромради, за порушення фінансово-штатної дисципліни оголошено догану голові правління облторфспілки т. Білоконенку та головбуху т. Грінбергу. Фрідмана з посади юрисконсульта звільнено.

☆ ☆ ☆

ПЕРЕЦЬ одержав скаргу на начальника головного матеріального складу Дебальцівського відділення Північно-Донецької залізниці т. Саніна, який привласнював матеріальні цінності й неетично поводився на роботі. Як повідомив заступник начальника залізниці, Саніна з посади начальника складу знято. Бюро міськкому КП(б) України оголосило йому догану.

☆ ☆ ☆

Колгоспники артілі ім. Ілліча (Амвросіївський район, Сталінської області) поскаржилися ПЕРЦЮ на завідуючу крамницею № 1 Ленінського споживчого товариства Мосіну-Знаковську, яка робила незаконні націнки на товари, а виручені від цього гроші привласнювала. Редакція надіслала листа на перевірку слідчим органам. Як повідомив райпрокурор, Мосіну-Знаковську засуджено до п'яти років ув'язнення.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7 Тел. 5-30-31, 4-65-56. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 18 (221) (на украинском языке). Підписано до друку 7.IX. 1951 р. Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 03572. Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 3144. Тираж 100.000 прим.

А Я САМ, А Я САМ!

(Як іноді виходять книги)

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

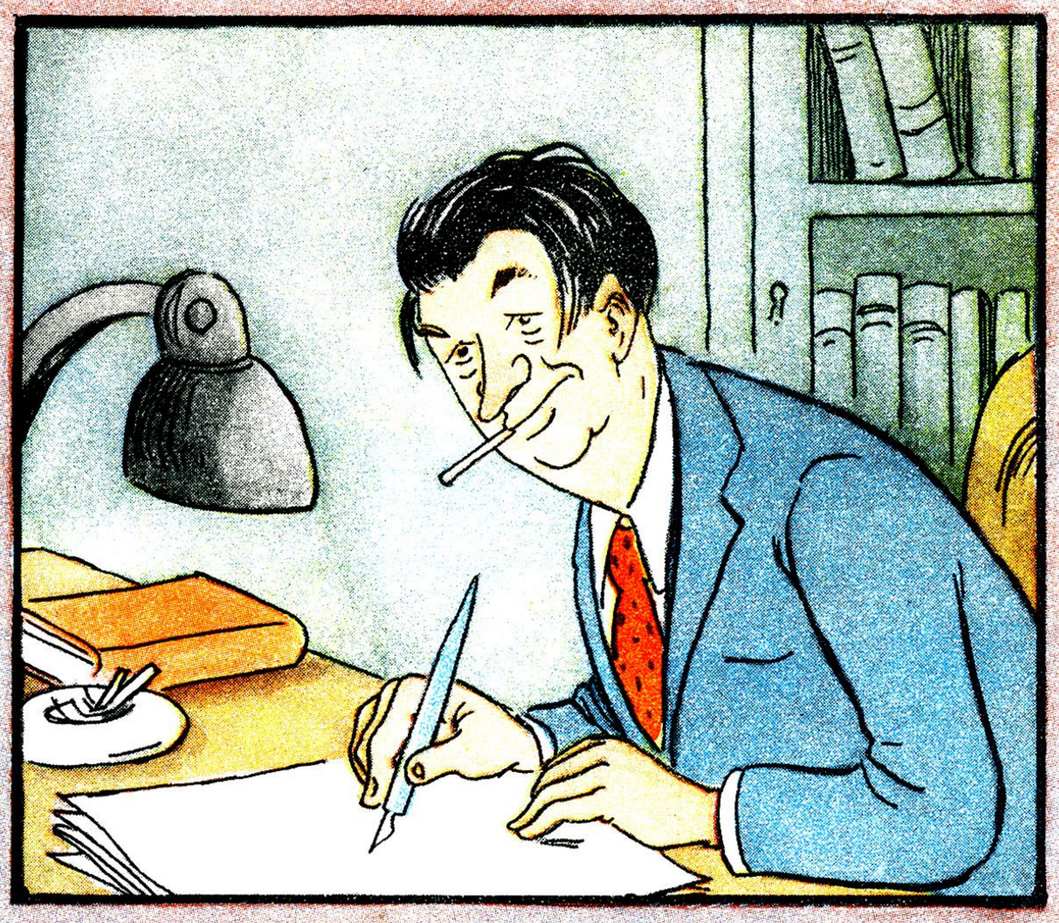

Письменник А. Я. Самовладенко написав книгу і...

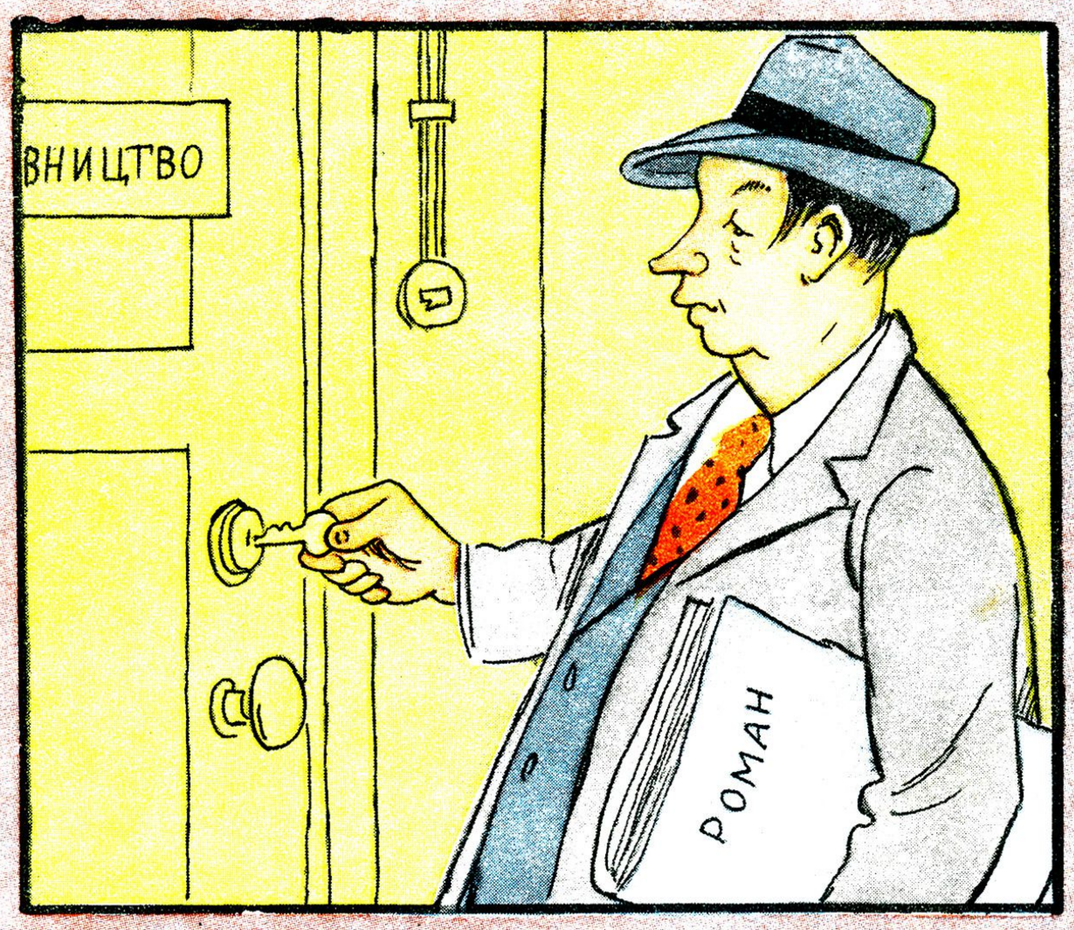

...відніс її до видавництва.

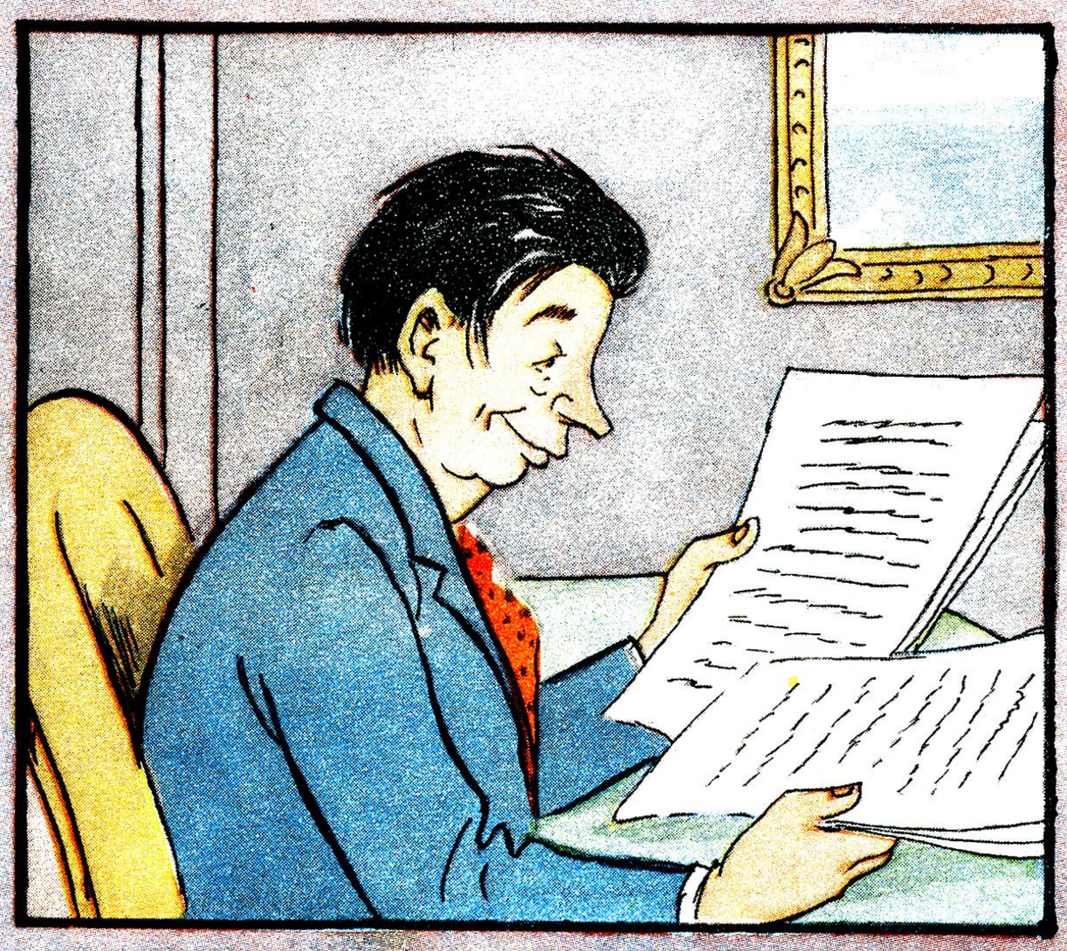

У видавництві з книгою ознайомився рецензент...

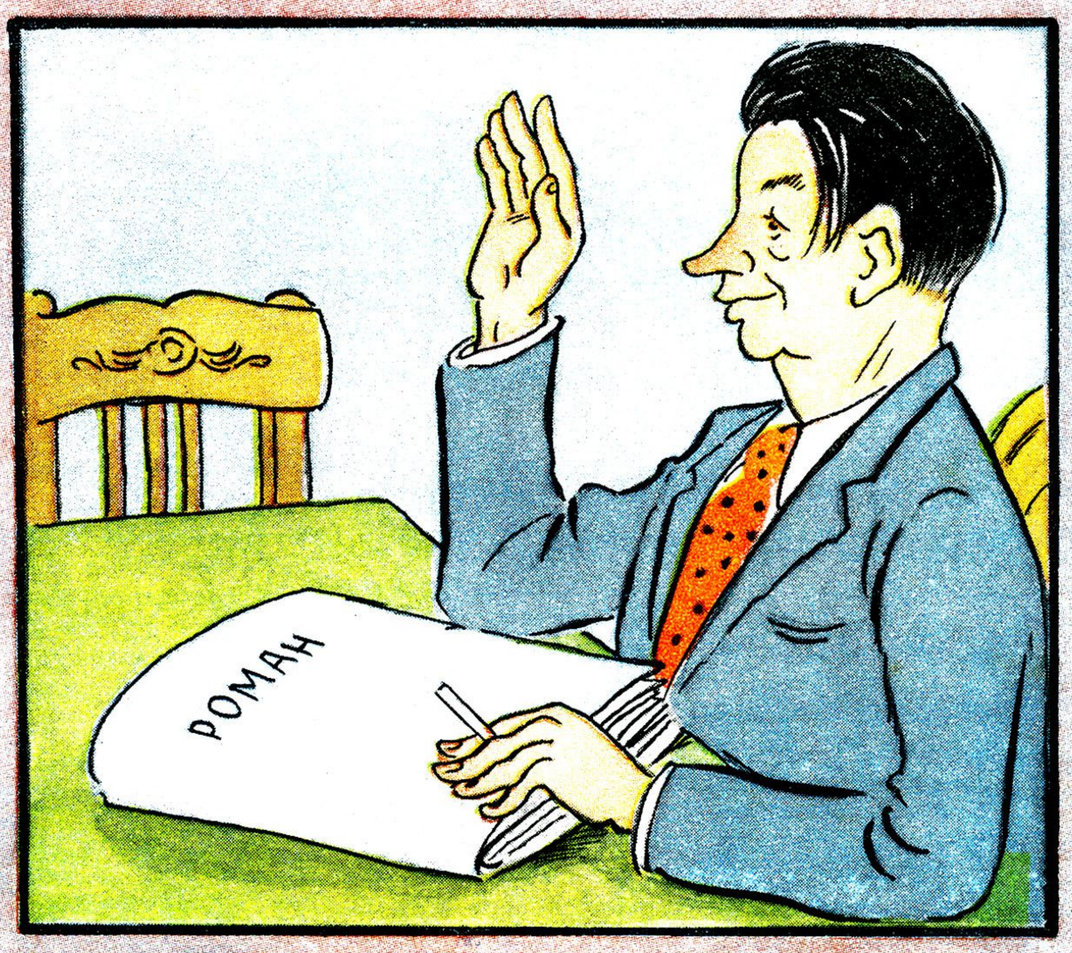

і передав книгу на редакційну раду,
де вона була одноголосно схвалена...

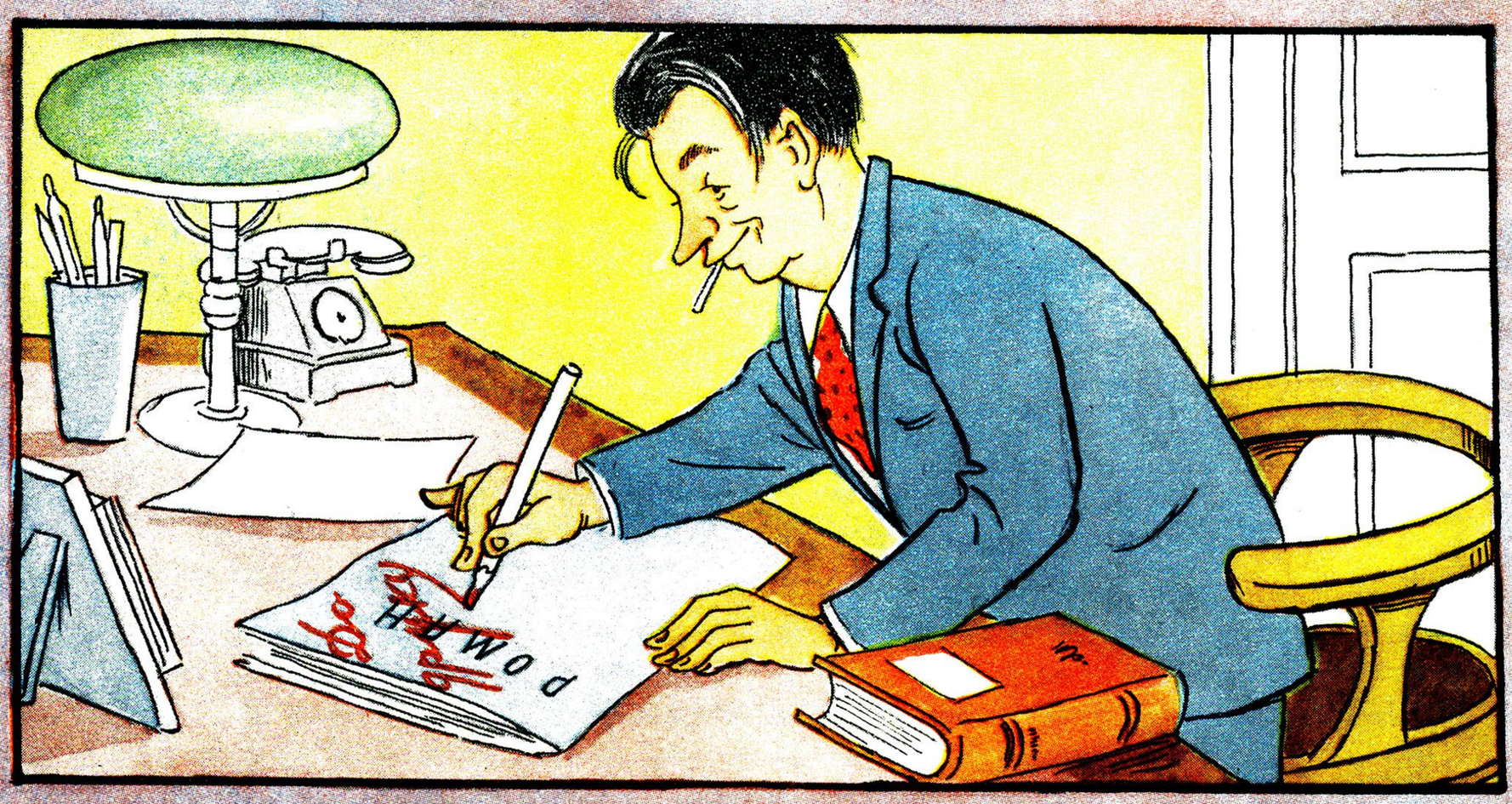

і підписана головним редактором до друку.